

Hồi 65

Muội Độc Họa Thâm

T heo kẽ hở của vách động đá, Văn Tử Lăng mục kiến một cảnh hết sức thương tâm. Giang Thu Lăng, tay chân bị xiềng sắt xích chặt vào vách đá, đầu động ngược xuống, tứ chi căng thẳng ra.

Nàng đã hôn mê bất tỉnh từ lâu, đầu tóc bơ phờ rũ rượi, thoát nôm từ xa như một xác của kẻ trọng tội, được phơi bày giữa công trường dưới trào của một bạo chúa.

Người yêu bị dày dọa một cách dã man, lòng Tử Lăng rung động vì đau đớn, máu giận sục sôi, chàng quay lại trừng mắt nhìn lão già.

Nhưng, thần sắc của lão già cũng đột nhiên biến đổi, sắc diện của lão trong khoảnh khắc vụt trở nên vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt quét ra một tia sáng đầy âm hiểm.

Tử Lăng cố nén cơn giận dữ:

- Lão tiền bối! Hãy giải thích xem, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế?

Hình như không cần để tâm đến cơn thịnh nộ sắp bộc phát của Tử Lăng, cũng như câu hỏi của chàng, Nhất Thốc Dã Tẩu cất giọng đe dọa:

- Tiểu hiệp có biết không, cách Giang cô nương không xa, đã có mười tên đại hán khôi ngô lực lưỡng chực sẵn. Nếu tiểu hiệp không chấp nhận việc cùng nàng phối hợp thành thân, họ sẽ lập tức dùng thủ đoạn cưỡng ép để đem nàng xuống đập liều vùi hoa ngay tức khắc...

Máu giận sục sôi, Tử Lăng gắt to:

- Hừ! Chuyện đòi lại có sự cưỡng bách kỳ lạ như thế được sao?

Miệng nói vậy, nhưng... nhanh như cắt, với một thế võ tuyệt kỹ chàng quay vụt mình lại chộp vào mạch huyết tay hữu của lão già khóa chặt lại.

Nhìn thẳng vào mắt lão Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng gằn giọng:

- Tại hạ không làm thì lão tiền bối đã trúng nhằm Mê Thần Dược của U Minh Giáo Chủ mất rồi! Nơi đây phải chăng là sào huyệt của bọn U Minh Giáo?

Bất thành linh không kịp đề phòng, lão già lùn bị khống chế dưới tay của Văn Tử Lăng, không phản ứng gì được, nhưng lão vẫn giữ thái độ cũ:

- Mục đích của lão phu là muốn Văn tiểu hiệp cùng Giang cô nương lập tức thành hôn, và mượn gian thạch thất ấy làm nơi động phòng hoa chúc, đây là hảo tâm chứ đâu phải là ác ý!

Sự yêu cầu của lão già có một ẩn ý thực kỳ lạ. Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng bèn giả ý thuận tình đáp:

- Được! Tại hạ sẽ chấp nhận ý kiến ấy!

Sắc diện lộ vẻ hân hoan, lão già liền tiếp:

- Thế thì hay biết mấy! Này! Còn một cô kia, Văn tiểu hiệp cũng phải lập tức thành hôn nốt!

Theo ngón tay trái của lão già chỉ, Tử Lăng ghé mắt sát vào kẻ hở nhìn vào vách đối diện thì...

Trời!

Giang Tâm Mỹ cũng bị xích ngược vào vách đá như Thu Lăng, gương mặt hôn mê của nàng trông đáng thương lạ!

Lửa tức giận lại bùng cháy, Văn Tử Lăng nghiến răng siết chặt năm ngón đang giữ huyết mạch cổ tay của lão già, và gằn giọng:

- Hãy thức tỉnh lại, lão tiền bối! Nguyên do của câu chuyện ra sao, xin lão tiền bối nói rõ cho tại hạ được biết!

Mạch huyết bị siết chặt lại khá đau, mồ hôi trán của Nhất Thốc Dã Tẩu đổ ra như tắm, lão cắn răng cố nhịn đau và giải thích:

- Trọng tâm của vấn đề là Văn tiểu hiệp hãy cùng hai nàng lập tức thành hôn, thì muôn việc đều êm, bằng không... lão phu sẽ không bảo đảm sự an toàn của hai người.

Cố dè nén cơn tức giận, Văn Tử Lăng ôn tồn khuyến dụ:

- Dù rằng tại hạ có đồng ý cùng hai nàng thành hôn đi nữa, nhưng, tối thiểu cũng phải biết rõ căn nguyên! Lão tiền bối, hãy bình tĩnh lại xem! Sau vụ bạo biến với Hiệp Lê Mật Cung, lão tiền bối chắc đã trúng nhảm độc kế của bọn U Minh Giáo, cho nên hiện tại mới có một thái độ không hợp tình và chẳng hợp lý một tí nào cả.

Nào ngờ, lời nói của Văn Tử Lăng vừa dứt, sắc diện của Nhất Thốc Dã Tẩu lại trở nên lạnh lẽo hơn...

Quét đôi nhãn quang đầy vẻ âm hiểm về phía Tử Lăng, lão ngắt lời:

- Văn tiểu hiệp! Lão phu không thích dài dòng nữa, hãy trả lời dứt khoát! Cậu có chấp nhận việc hôn phối hay không đã nào?

Văn Tử Lăng cương quyết đáp:

- Nếu không biết rõ nguyên do, tại hạ quyết không tuân mạng!

Không thể chờ đợi được nữa, lão Nhất Thốc Dã Tẩu đột nhiên cất tiếng hù to lên...

Nhìn lão già với đôi mắt đầy vẻ thương hại, Văn Tử Lăng thầm nhủ:

"Lão già đã trúng nhằm Mê Hồn Dược quá nặng, một thời gian ngắn, khó thể làm cho lão ta hồi tỉnh lại."

Chàng vội đưa mắt nhìn vào khe hở của vách động.

Hơn hai chục phiêu hình đại hán đột nhiên xuất hiện nơi giữa gian thạch động đang giam giữ Tâm Mỹ và Thu Lăng và sẵn sàng đợi lệnh.

Cuống quýt lên, chàng quay về phía lão già khẩn cầu:

- Nếu tại hạ chấp nhận điều kiện của lão tiền bối đưa ra, thì hai nàng sẽ được thả ra tức khắc phải không?

Nhất Thốc Dã Tẩu âm hiểm mỉm cười:

- Nhưng trước khi làm lễ thành hôn, Văn tiểu hiệp phải cùng hai nàng thông qua một lần tiếp xúc về nhục thể cái đã, có nghĩa là tiền dâm hậu thú ấy mà!

Tử Lăng đỏ mặt găm lên:

- Hành động tồi phong bại tục, khác nào loài cầm thú, tại hạ nhất quyết phản đối tời cùng!

- Thế thì rất tốt, hiệu lệnh của lão đưa ra, là xong đi cuộc đời trinh trắng của hai nàng!

Vừa nói xong, lão lại định cất tiếng phát ra hiệu lệnh cuối cùng.

- Bộ lão tiền bối đã chán sống rồi đấy hử?

Miệng vừa nói, Văn Tử Lăng nhanh như cắt lật tay nện mạnh vào người Nhất Thốc Dã Tẩu một chưởng, lão già bất thành linh bị giáng một đòn khá đau, ngã quay lơ xuống mặt đất mê man bất tỉnh.

Tình thế quá gấp rút, chàng sử dụng ngay môn Thực Vật Thần Công, nhắm vào vách đá tấn công tới tấp.

Môn Thực Vật Thần Công mặc dù lợi hại, nhưng vách đá quá dày, tối thiểu phải tung ra hàng trăm chiêu tuyệt học ấy, mới mong phá thủng nó để bước qua phòng kế bên.

Nhưng... môn Thực Vật Thần Công, nếu sử dụng độ hai chục chiêu thì phải ngưng tay, bằng không, kẻ sử dụng sẽ nguy đến tánh mạng vì kiệt lực, do tâm khí đã tiêu hao đi hết.

Một khắc trôi qua như cả một thế kỷ đối với Tử Lăng, vì thời gian quý báu để cứu Tâm Mỹ và Thu Lăng bị mất đi, và tấm băng trình kia sẽ không phương hàn gắn. Khe hở trên vách động đã bị vết tàn phá của Thực Vật Thần Công xóa nhòa bịt mất cả lỗ rỗng. Vách đá chỉ hao hụt vào độ một thước mộc, mà khí lực của Tử Lăng đã kiệt, sức đã mòn, sự hoang mang và thất vọng chiếm cả tâm hồn của chàng trai trẻ. Hai tay ôm lấy đầu, chàng ngồi phịch xuống dưới nền đá thờ dài đau đớn. Trời hỡi! Tấm băng trình của vị hôn thê mà chàng gìn giữ nó từ bấy lâu nay, mà hiện giờ mắt nom thấy sự nguy cơ mà chàng không phương pháp gì để giải cứu.

Bỗng nhiên từ trong khe đá một âm thanh "sè sè" vụt nổi lên, rồi thành linh cánh cửa mà chàng và lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã bước vào khi nãy, vụt xịch mở ra.

Năm vị Chuông Môn của Bát Đại Môn Phái lục tục bước vào...

Dẫn đầu là Phổ Vân Thiền Sư. Lão hòa thượng thoát trông thấy Nhất Thốc Dã Tẩu nằm mê man dưới đất như chợt hiểu ra một phần sự việc vừa xảy ra, lão bèn hỏi:

- Thế ra lão Nhất Thốc Dã Tẩu cũng là tay sai của bọn U Minh Giáo đấy à?

Văn Tử Lăng liền đứng phắt dậy nhanh nhẩu đáp:

- Lão ta đã trúng nhâm Mê Hồn Dược của bọn U Minh Giáo rất nặng, tại hạ bắt buộc phải cho lão ta nằm nghỉ giây lát.

Chàng liếc nhìn Phổ Vân Hòa Thượng rồi tiếp:

- Với phương pháp nào lão thiền sư đã mở được chiếc cửa thạch động kiên cố này?

Phổ Vân Thiền Sư đáp:

- Công cuộc kiến thiết của tòa thạch động này, không như Hiệp Lê Mật Cung đầy vẻ bí hiểm và rắc rối. Dựa vào sự học hỏi thô thiển của bản tăng, tìm ra cơ quan để mở nó ra cũng không khó gì mấy!

Tử Lăng cả mừng đưa tay chỉ vào vách đá trước mặt:

- Thế thì may mắn biết mấy! Vậy nhờ lão thiền sư mở nốt gian thạch động này, hiện đang giam giữ hai đồng bọn của chúng mình đang lâm nạn trong đấy!

Thoạt nom vào vết tàn phá của môn Thực Vật Thần Công để lại, lão hòa thượng đã hiểu rõ được đôi phần. Sau khi ngắm nhìn dò xét giây lâu, lão bèn đưa ngón trỏ ra, tung một đạo chỉ phong điểm thẳng vào một ngấn đen mờ trên vách đá sần sùi mà với đôi mắt thương không ai nom thấy.

Tiếng “sè sè” lại nổi lên, vách đá từ từ tách ra làm hai để lộ một cửa hang ăn thông qua gian thạch thất kế bên.

Chẳng kịp suy nghĩ đắn đo, Văn Tử Lăng vội vã phi mình bay vút qua cửa bí mật vừa mở.

Một cảnh tượng làm chàng vô cùng thất vọng, gian thạch thất đã trống trơn, không còn lấy một bóng người.

Ngoảnh nhìn lão Phổ Vân Thiền Sư đang bước theo sau, Văn Tử Lăng đau đón thốt:

- Thưa lão thiền sư! Bọn chúng đã chuồn mất cả rồi, tức nhiên phải có đường ngách ăn thông ra những gian khác. Với cặp mắt chuyên môn, lão thiền sư hãy xem gian thạch thất này có bao nhiêu ngả ăn thông ra ngoài?

Sau giây phút dò xét, Phổ Vân Hòa Thượng đáp ngay:

- Theo sự nhận xét của bần tăng, ngoài cửa hang chúng mình vừa vào, tất cả còn những ba cửa hang hướng về ba phía khác nhau.

Lời nói của lão hòa thượng vừa dứt, một tiếng hú kinh hồn và rất quen thuộc nổi lên.

Tất cả đều ghê rợn người vì tiếng hú quái đản ấy, họ không thể lầm. Chính tiếng hú như quỷ rêu ấy là của U Minh Giáo Chủ phát ra.

Toán người còn đang hoang mang, chưa có một phản ứng gì. Thành linh, ba cửa hang bí mật được gắn liền với vách động đá vut mở toang ra, tiếp theo đấy, ba luồng khói đen từ ba cửa cuộn cuộn tuôn vào phòng. Trong phút chốc, gian thạch thất đã dày đặc những khói đen có một mùi tanh hôi nồng nực, làm cho người bị ngửi hết sức khó chịu, lập tức họ cảm thấy đầu váng mắt hoa, một cảm giác buồn nôn làm cho họ tối tăm cả mặt mũi.

Văn Tử Lăng kinh hãi gào to:

- Trời... Thi Độc! Chư vị hãy đề phòng!

Mặc dù tất cả đều là những tay cao thủ có một võ công thượng thặng, nhưng... với phương pháp tạm ngưng hô hấp, và vận dụng Hộ Thân Công Lực của họ trở nên vô hiệu khi luồng Thi Độc là môn độc dược có một sức tàn phá vô biên, nó đã từ những lỗ chân lông, ngấm thấu rất nhanh chóng vào tạng phủ của mọi người.

Văn Tử Lăng tiếp tục gào to:

- Chư vị! Hãy lập tức thoát khỏi nơi này, nếu chậm trễ sẽ vô cùng tai hại!

Lời nói của Tử Lăng chưa dứt, lại một tiếng như ma gào quỷ réo vụt vang lên:

- Muộn mất rồi! Các ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi này!

Tiếng ồn ào do bốn hướng nổi lên như sấm. Trong nháy mắt, từ trong những địa đạo bí mật, bọn thuộc hạ U Minh Giáo kéo ra như nước lũ, dẫn đầu là U Minh Giáo Chủ.

U Minh Giáo Chủ hiện giờ không còn che mặt nữa. Với chiếc mặt chột, trông gương mặt của bà rất hung hăng tàn ác, vẻ đẹp quyến rũ của một mỹ phụ lúc ở Hiệp Lê Mật Cung, đã tàn phai sau cuộc đụng độ với Văn Tử Lăng. Bà quét tia nhìn lạnh lùng bọn người bị trúng độc với chiếc mặt còn sót lại, đoạn cất tiếng cười ghê rợn:

- Hừ! Bọn ngươi dù có bản lãnh thông thiên đạt địa đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tay của ta hôm nay!

Văn Tử Lăng liền nghiêng rằng:

- Hôm nay tại hạ cũng sẽ cùng bà quyết liều một trận sinh tử!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sáng sặc:

- Hà hà! Các ngươi đã mất hẳn bản năng chiến đấu rồi, một khi Thi Độc đã thấm vào cơ thể, nếu càng vận dụng công lực, sự nhiễm độc lại càng gia tăng nhanh chóng!

Tử Lăng liếc mắt nhìn lại, quả nhiên đồng bọn của chàng, tất cả đều mặt mũi tái nhợt, thần sắc hoang mang, cố gắng gượng để khỏi té nhào, trong bọn có Bồ Tâm Sư Thái vì chịu đựng không kham, đã ngồi phịch xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc, bọn người nhiễm độc, kẻ trước người sau, lần lượt té phịch xuống đất, duy chỉ có Tử Lăng vẫn bình an tươi tỉnh.

Nét mặt trở nên hòa dịu hơn, U Minh Giáo Chủ nhìn Tử Lăng ôn tồn thốt:

- Văn tiểu tử! Nhà ngươi đã nom rõ chứ, bọn già kia bị độc tố thâm nhiễm quá nặng, giờ châu Diêm chúa đã gần kề. Mặc dù được sự hỗ trợ của những công phu học được trong Mai Châu Bửu Lục, nhưng nhà ngươi chắc không duy trì được bao lâu đâu! Giờ đây, chỉ có

nhà ngươi đặc cách được ưu đãi. Bốn tòa chùa lại một sanh lộ, nếu nhà ngươi chấp nhận điều kiện của bốn tòa đưa ra...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>